

SALEZIJANŠKA DRUŽBA.

Da pa ne bi sčasoma delo, ustanovljeno v prid mladini pojenjalo, pač pa, da bi se čedalje bolj utrdilo, je služabnik božji, po nasvetu modrih mož in častitljivega Kafassa samega, z dovoljenjem, ki ga je ustmeno podelil rimski papež Pij IX., leta 1859. ustanovil v Turinu salezijansko družbo, in po glasovanju vseh volivcev, ji je bil sam prvi vrhovni predstojnik. Družbo, ki se je čedalje bolj množila in širila, je apostolska stolica leta 1864. pohvalila in priporočila, 1. marca leta 1869. pa jo je s posebnim odlokom odobrila in potrdila.

II.

Njen namen.

Glavni namen salezijanskih zavodov je: pomagati, deliti usmiljenje bližnjemu, osobito z vzgojo mladine, nadzorujoč jo v najnevarnejših letih, napeljevati jo k vedi, ali kake obrti in istočasno k čednostnemu in lepemu življenju.

Salezijanska družba se rada peča z vsako vrsto ljudi. Najrajši pa deluje za srednji in ubožnejši del, ki je navadno tudi najbolj potreben pouka in pomoči.

Veliko dečkov je v mestih in po vaseh, ki se mora njim predvsem pomagati v gmojnem oziru, ker je vsaka vzgoja brezuspešna. Nekateri so srote, drugi spet brez nadzorstva, za katere starši ali ne morejo, ali pa nočejo skrbeti. Taki so namrečno popolnoma prepuščeni samim sebi, nimajo nikakršnega poduka, brez dela se potepajo okoli. Čaka jih žalostna bodočnost, ako jih kdo ne sprejme, jih ne navede k delu, redu in lepemu življenju. Za take dečke odpira salezijanska družba hospice, praznične oratorije, šole, zlasti v krajih, kjer je potreba največja (1).

I.

Praznični oratoriji,

ki so poglavitna ustanova častitljivega Janeza Boska.

Častitljivi Janez Bosko je bil vzgojevalec, ki je posvetil mladini celo svoje življenje. Svoje delo in svoj trud pa je obračal najrajši zapuščenim, revnim, neukim dečkom. Nedvomno mu

je pri vzgoji teh veliko pomagal njegov čisti značaj, ki je tudi proti volji dečke vlekel k njemu. Njegova beseda je vselej segala v srce, njegovi spisi so bili namenjeni zlasti mladini. Vsako sredstvo mu je pri vzgoji prišlo prav, a glavno vzgojno sredstvo mu je bil praznični oratorij. Ta je bil prvotna stanica, iz katere se je razvila salezijanska družba.

Besede sv. evangelija: *Da bi otroke božje, kateri so bili razkropljeni, v eno zbral* (1), nam kažejo, da je Sin božji prišel na svet, da bi zbral vse otroke božje, raztresene po širni zemlji. „Iste besede“ — je rekel častitljivi Janez Bosko, jedva je bil v mašnika posvečen — „lahko obračamo na mladež naše dobe. Mladina, najnežnejši, najdragocenejši del človeške družbe, ki je od njega odvisna srečna bodočnost, sama na sebi ni hudobna; ako so dečki včasih kaj nagajivi, prihaja to bolj iz lahkomišelnosti, po malomarnosti staršev, vsled brezdelja, vsled slabih družčin, v katere zahajajo, zlasti o nedeljah. Mlada, še nepokvarjena srca se kaj kmalu navadijo na red, olika nanje vpliva, sv. vera močno deluje. Treba je le skrbne, spretne roke, ki jih vodi, in dečki se bodo brez težave odvrnili od slabe poti ter pričeli lepo, čednostno življenje. Toda, kako priti v stiko s temi malimi?.....

„Za uboge, zapuščene dečke, odprem praznične oratorije. Delal bom in se trudil za čast božjo in zveličanje duš. Vzgojeval bom dečke, da postanejo dobri državljani tu na zemlji, enkrat pa srečni prebivavci nebes.“

Dne 8. decembra l. 1841. je častitljivi Janez Bosko otvoril prvi oratorij s tem, da je podučeval v krščanskem nauku enega samega dečka. Naslednjo nedeljo jih je imel že šest. Na svečnico l. 1842. je zahajalo v oratorij že 20 dečkov, a kmalu je njih število narastlo na sto. Stalnega bivališča pa jim ni mogel preskrbeti. Vse mu je nasprotovalo. Dečkov je bilo čedalje več. Leta 1845. jih je imel že 200 do 300. Spomladi naslednjega leta pa jih je bilo nad 400.

Kaj pa je privabilo toliko dečkov k častitljivemu Janezu Bosku? Bila je njegova velika, požrtvovalna ljubezen, ki jo je smatral vsak, kot sebi posebno namenjeno: vztrajna ljubezen, ki je ogrevala mlada srca. Učil jih je krščanski

(1) Pravila salezijanskih zavodov, drugi del, 1. pogl.

(1) Jan. 11. 52.